08/11/2026

Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνός: «Μη φοβού· μόνον πίστευε» – Ο θάνατος δεν έχει την τελευταία λέξη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Το θαύμα της αναστάσεως της θυγατέρας του Ιαείρου βρίσκεται στο επίκεντρο του μηνύματος του Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού για την Κυριακή 8 Νοεμβρίου 2026, υπογραμμίζοντας τη δύναμη της πίστης και την ελπίδα που προσφέρει η Ανάσταση του Χριστού απέναντι στον φόβο του θανάτου.

Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει, «ὁ θάνατος δὲν ἔχει τὴν τελευταία λέξη», ενώ απευθύνει στους πιστούς την προτροπή του Κυρίου προς τον Ιάειρο: «Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε». Ο Σεβασμιώτατος τονίζει ότι η χριστιανική ελπίδα θεμελιώνεται στο γεγονός της Αναστάσεως, σημειώνοντας: «Δὲν πιστεύουμε στὴν Ἀνάσταση ἐπειδὴ δὲν μπορούμε νὰ δεχθοῦμε τὸν θάνατο. Πιστεύουμε στὴν Ἀνάσταση ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε».

Αναλυτικά το μήνυμα του Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνου για την Κυριακή 8 Νοεμβρίου 2026:

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καί ἀδελφοί,
Παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα,

Στὴν σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς μᾶς καλεῖ νὰ βαδίσουμε μαζί του ἕναν τραγικὸ δρόμο, ἕναν δρόμο θανάτου. Τελικός σκοπός του, ὅμως, εἶναι νὰ ξεπεράσουμε τὴν λύπη καὶ τὴν ἀπελπισία καὶ νὰ ὁδηγηθοῦμε στὴν αἰσιοδοξία καὶ τὴν ἐλπίδα.

Ὁ Ἰάειρος εἶναι ἕνας ἀρχισυνάγωγος, δηλαδὴ ἕνα ἐξέχον μέλος τῆς ἑβραϊκῆς κοινωνίας. Εἶναι ἄνθρωπος μὲ κοινωνκὴ θέση, κῦρος καὶ γνωριμίες. Σήμερα, ὅμως, ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν σημασία. Σήμερα στέκεται ἐνώπιόν μας ὡς ἕνας πατέρας ποὺ ἀγωνιᾶ γιά τὴν δωδεκάχρονη μοναχοκόρη του. Εἶναι φανερὸ πὼς δὲν τοῦ ἔχει ἀπομείνει καμία ἐλπίδα. Εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀναζητήσει τὴν λύση ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀνθρώπινη λογικὴ σταματᾶ καὶ ὅπου οἱ ἀπαντήσεις φαίνεται νὰ ἔρχονται ἀπὸ ἕναν ἄλλο κόσμο καὶ ἀπὸ ἄλλες δυνάμεις.

Ἀπὸ παντοῦ φτάνουν πληροφορίες γιά ἕναν ξεχωριστὸ δάσκαλο, ἀλλὰ καὶ γιά ἕναν ἰατρὸ ψυχῶν καὶ σωμάτων. Μαθαίνει πὼς βρίσκεται κοντά. Δὲν στέλνει, ὅμως, ἀπεσταλμένους. Ἀποφασίζει νὰ πάει ὁ ἴδιος πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ νὰ Τὸν παρακαλέσει νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸ σπίτι του καὶ νὰ θεραπεύσει τὴν θυγατέρα του. Πράγματι, ὁ Χριστὸς ξεκινᾶ μαζί του, ἀλλὰ στὸν δρόμο φτάνει ἡ εἴδηση ὅτι τὸ κορίτσι πέθανε. Κάποιοι λένε στον πατέρα νὰ μὴν ἐνοχλεῖ πλέον τὸν Διδάσκαλο (*Λκ* . η’ 49). Ὅλα φαίνονται νὰ ἔχουν τελειώσει. Δὲν ὑπάρχει πιὰ λόγος νὰ συνεχιστεῖ ἡ προσπάθεια.

Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν κατάσταση τῆς ψυχῆς τοῦ πατέρα μετὰ τὴν ἀναγγελία αὐτή. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβουμε πὼς ὁ Ἰάειρος παύει ἐκείνη τὴν στιγμὴ νὰ εἶναι ἁπλῶς ἕνα ἱστορικὸ πρόσωπο. Ἐνώπιόν μας στέκεται πλέον ὡς ἐκπρόσωπος ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὡς ἕνας ἄνθρωπος του σήμερα, ἕνας ἀπὸ μᾶς, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης καὶ τὰ μεγάλα ἀνθρώπινα κατορθώματα, συνεχίζει νὰ αἰσθάνεται ἀδύναμος καὶ ἀνυπεράσπιστος μπροστά στὸν θάνατο.

Ὅπως τότε, ἔτσι καὶ σήμερα, ἔτσι καὶ πάντα, ὁ ἴδιος πόνος καὶ ἡ ἴδια δυσκολία συνοδεύουν τὸν ἀποχωρισμό. Ὅπως τότε, ἔτσι καὶ σήμερα, ἔτσι καὶ πάντα, παραμένει τὸ μεγάλο καὶ ἀδυσώπητο ἐρώτημα:

Εἶναι ἄραγε ὁ θάνατος τὸ ὁριστικὸ τέλος τῆς ζωῆς;

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, τὸ τραγικὸ πρόσωπο τοῦ Ἰαείρου στέκεται δίπλα στὸ θεϊκὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀγωνία ἀντιπαραβάλλεται μὲ τὴν γαλήνη. Ἡ βαθιὰ λύπη μὲ τὴν παρηγοριά. Ἡ ἀπόγνωση μὲ τὴν ἐλπίδα. Καλούμαστε, βέβαια, νὰ ἀναγνωρίσουμε τὴν τραγικὴ κατάληξη τῆς ἐπίγειας ζωῆς, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώνεται στὸ πρόσωπο του πατέρα. Καλούμαστε, ὅμως, καὶ νὰ ἀναζητήσουμε μιὰ προοπτικὴ ζωῆς ποὺ ξεπερνᾶ τὸν φόβο καὶ τὰ ὅρια τῆς ἀνθρώπινης λογικῆς, μιὰ προοπτικὴ ποὺ ἀποτυπώνεται στὸ πρόσωπο τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ὥρα τῆς μεγάλης ἀποκάλυψης φτάνει. Ὁ Χριστὸς διακρίνει τὴν ἀπελπισία καὶ σπεύδει νὰ πεῖ στὸν Ἰάειρο: «*Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται*» (η’ 50). Μὴ φοβᾶσαι· μόνο πίστευε καὶ θὰ σωθεῖ.

Ὅταν φτάνει στὸ σπίτι, βρίσκει τοὺς ἀνθρώπους νὰ κλαῖνε καὶ νὰ θρηνοῦν. Τότε τοὺς λέει: «*Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει*» (η’ 52). Μὴν κλαῖτε· δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται.

Ἐκεῖνοι γνωρίζουν ὅτι τὸ κορίτσι ἔχει πεθάνει καὶ Τὸν περιγελοῦν. Ἴσως ὄχι ἀπὸ κακὴ διάθεση, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀδυνατοῦν νὰ ἀποδεχθοῦν κάτι ποὺ ξεπερνᾶ τὸ ἀναμφισβήτητο γεγονὸς τοῦ θανάτου ποὺ ἐκτυλίσσεται μπροστά τους.

Ὁ Χριστός, ὅμως, πιάνει τὸ χέρι της καὶ φωνάζει: «*Ἡ παῖς, ἐγείρου*» (η’ 54). Κορίτσι, σήκω! Καὶ τὸ παιδὶ ἐπιστρέφει στὴν ζωή.

Ποιά ἀλήθεια μᾶς ἀποκαλύπτει τὸ θαῦμα; Ποῖον δρόμο μᾶς καλεῖ νὰ βαδίσουμε ὅλους ἐμᾶς ποὺ τὸ πιστεύουμε καὶ ἔχουμε παραδώσει τήν ζωὴ μας στὴν πρόνοια καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Χριστοῦ;

Ὁ Κύριός μας δὲν ἀρνεῖται τὸν θάνατο. Ἄλλωστε, ὁ ἴδιος τὸν ὑπέστη μὲ τὸν πλέον τραγικὸ καὶ ὀδυνηρὸ τρόπο. Δὲν ὑποτιμᾶ ἐκείνους ποὺ θρηνοῦν. Δὲν μένει ἀμέτοχος μπροστά στόν φοβερὸ πόνο ἑνὸς γονιοῦ ποὺ χάνει τὸ παιδί του. Αὐτὸ ποὺ μᾶς ὑποδεικνύει σήμερα εἶναι πὼς ὁ θάνατος δὲν ἔχει τὴν τελευταία λέξη. Ἐκεῖ ὅπου ἐμεῖς βλέπουμε ἕνα τέλος, ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ ἀνοίξει ἕναν δρόμο ποὺ δὲν μπορούμε νὰ κατανοήσουμε. Ἐκεῖ ὅπου ὁ ἄνθρωπος βλέπει μόνο τὴν ἐκμηδένιση, ἡ πίστη τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διακρίνει στὸν θάνατο τὸ πέρασμα πρὸς μιὰ νέα ζωή.

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι καὶ τὸ μήνυμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅταν γράφει στοὺς Θεσσαλονικεῖς νὰ μὴ λυποῦνται γιά τοὺς νεκροὺς «*καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα*» (Α’ Θεσ. δ’ 13). Δηλαδή, νὰ μὴν θλίβονται ὅπως ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔχουν ἐλπίδα.

Ἐδῶ βρίσκεται καὶ ἡ μεγάλη διαφορὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀπὸ τὶς ἄλλες θρησκεῖες καὶ φιλοσοφίες. Πολλὲς διδασκαλίες μιλοῦν γιά τὴν ἀγάπη, τὴν καλοσύνη, τὴν συγχώρηση καὶ τὴν ἀρετή. Καὶ ἀσφαλῶς, πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔχουν ἀξία. Ὁ Χριστιανισμός, ὅμως, δὲν εἶναι ἁπλῶς μιὰ διδασκαλία ποὺ μᾶς λέει πῶς νὰ γίνουμε καλύτεροι ἄνθρωποι. Ἡ χριστιανικὴ πίστη ἀτενίζει κατάματα τὸν φόβο καὶ τὴν φρίκη τοῦ θανάτου καὶ προσφέρει ἀπάντηση στὸ μεγαλύτερο ἐρώτημα τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης:

Εἶναι ἄραγε ὁ θάνατος τὸ ὁριστικὸ τέλος τῆς ζωῆς;

Ἡ ἀπάντηση δὲν πηγάζει ἀπὸ φιλοσοφικοὺς στοχασμούς. Δὲν πηγάζει ἀπὸ διανοητικὲς φαντασιώσεις οὔτε ἀπὸ ψυχολογικὲς ἀπωθήσεις. Πηγάζει ἀπὸ ἕνα συγκεκριμένο καὶ μοναδικό γεγονός, τὸ καθοριστικότερο γεγονὸς τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας: τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς νεκρούς!

Ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ἀναστηθεῖ, τότε ἡ πίστη μας θὰ ἦταν, ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, μάταιη (Α’ Κορ. ιε’ 17). Θὰ εἴχαμε ἴσως ὄμορφες συμβουλὲς γιά τὴν ζωή, ἀλλὰ δὲν θὰ εἴχαμε τὸ θεμέλιο τῆς ἐλπίδας μας γιά τὴν νίκη ἀπέναντι στὸν θάνατο. Ἐπειδή, ὅμως, ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε, πιστεύουμε ὅτι καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν προορίζονται νὰ μείνουν γιά πάντα αἰχμάλωτοι τοῦ θανάτου.

Ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου ἦταν ἕνα θαῦμα ποὺ φανέρωσε τὴν ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ πάνω στὸν θάνατο. Τὸ κορίτσι ἐπέστρεψε στὴν ἐπίγεια ζωή. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὅμως, μὲ τὴν Ἀνάστασή Του νίκησε τὸν θάνατο καὶ ἄνοιξε τὸν δρόμο γιά τὴν ἀνάσταση ὅλων μας.

Αὐτὴ ἡ πίστη ἀλλάζει καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ζοῦμε σήμερα. Ἂν ἡ ζωή μας δὲν τελειώνει στον τάφο, τότε ἔχει νόημα νὰ ἀγαπᾶμε, νὰ συγχωροῦμε, νὰ συμφιλιωνόμαστε καὶ νὰ στεκόμαστε δίπλα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη. Ἡ ἁγία ζωή μας μεταβάλλεται σὲ προθάλαμο τῆς αἰωνιότητας. Τὰ ἀγαθὰ ἔργα μας προετοιμάζουν γιά τὴν ἐπερχόμενη Βασιλεία. Ἡ πίστη μας στὸν ἀναστημένο Χριστὸ μᾶς ἀνοίγει τὴν προοπτικὴ μιᾶς ζωῆς χωρὶς τέλος.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ Χριστὸς δὲν μᾶς ὑποσχέθηκε μιὰ ζωὴ χωρὶς πόνο καὶ δάκρυα. Μᾶς ἔδωσε, ὅμως,

τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ πόνος καὶ ὁ θάνατος δὲν θὰ κυριαρχοῦν αἰώνια. Γι’ αὐτὸ καί, ὅταν στεκόμαστε μπροστά στον τάφο ἑνὸς ἀγαπημένου μας ἀνθρώπου, δὲν παύουμε νὰ πονᾶμε, ἀλλὰ δὲν ἀπελπιζόμαστε.

Δὲν πιστεύουμε στὴν Ἀνάσταση ἐπειδὴ δὲν μπορούμε νὰ δεχθοῦμε τὸν θάνατο. Πιστεύουμε στὴν Ἀνάσταση ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε.

Καὶ γι’ αυτό, ἀκόμη καὶ μέσα στὰ πιὸ μεγάλα σκοτάδια τῆς ζωῆς, μπορούμε νὰ κρατᾶμε ζωντανὴ τὴν ἐλπίδα μας καὶ νὰ ἀκούμε τὰ λυτρωτικὰ λόγια Του πρὸς τὸν Ἰάειρο: «*Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε*».

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ